

det blive muligt at nedbringe berammelsestiderne ved højesteret.

Hovedindholdet af denne del af lovforslaget er for det første et forslag om, at alle almindelige funktionærsager, der ikke indeholder principielle spørgsmål eller lignende, henlægges til byretterne. Dette vil bl.a. indebære, at 1. instansdomme i sådanne almindelige funktionærsager ikke længere vil kunne indbringes direkte for højesteret ved appel.

Endvidere stilles der forslag om forskellige andre lovændringer med henblik på at begrænse adgangen til at indbringe mindre betydningsfulde afgørelser for højesteret. I den forbindelse stilles der navnlig forslag om, at den appelordning til østre landsret, som blev gennemført pr. 1. juli 1984 med hensyn til sø- og handelsrettens skifteafdelings afgørelser i gældssaneringsager, nu udvides til at omfatte samtlige afgørelser, som træffes af sø- og handelsrettens skifteafdeling.

Endelig stilles der forslag om en udvidelse af adgangen for højesteret til at anordne skriftlig ankebehandling af visse sagstyper.

2.2. Der har igennem de senere år været en *stærk stigning i antallet af sager*, som indbringes for højesteret. Dette gælder både med hensyn til ankesager og kæresager og både med hensyn til borgerlige sager og straffesager. Væksten i sagsantallet har i betydelig grad forøget arbejdsbyrden for rettens personale og har endvidere bevirket, at antallet af uafgjorte borgerlige ankesager er steget stærkt, idet man fra højesterets side har prioriteret straffesager og kæresager fremfor borgerlige ankesager.

Herved er der sket en *betydelig forlængelse af berammelsestiderne* for de borgerlige ankesager. Der kan i den forbindelse henvises til oplysningerne i pkt. 1.2. i retsplejerådets udtalelse af 10. december 1984, der er optrykt som bilag 1 til lovforslaget. Som det fremgår heraf, overstiger højesterets nuværende beholdning af uafgjorte borgerlige sager ét års tilgang af nye sager. Højesterets præsident har i øvrigt givet nogle supplerende oplysninger om udviklingen i sagsantallet i 1984. Det fremgår bl.a. heraf, at der i 1984 indkom i alt 375 nye borgerlige sager, at højesteret afgjorde i alt 354 borgerlige sager, og at antallet af uafgjorte borgerlige sager ved årets udgang udgjorde i alt 468.

Fra den 1. januar 1980 blev byretsgrænsen i retsplejelovens § 225 forhøjet fra 30.000 kr. til 100.000 kr. og med virkning fra den 1. juli 1984 er denne grænse forhøjet yderligere til 200.000 kr. Formålet med disse ændringer har været at ned-

bringe berammelsestiderne ved landsretterne, men det er klart, at ændringerne som en refleksvirkning på længere sigt vil kunne medføre en vis mindskelse i antallet af borgerlige ankesager for højesteret.

De nævnte forhøjelser af byretsgrænsen til 100.000, henholdsvis 200.000 kr., berørte imidlertid ikke de sager, som på ikrafttrædelsestidspunktet allerede var anlagt ved landsretterne, og de har derfor endnu ikke i fuldt omfang påvirket tilgangen af sager til højesteret. Det fremgår dog af retsplejerådets udtalelse, at det må forventes, at ændringerne i løbet af nogle år vil medføre et vist fald i antallet af ankesager for højesteret, men rådet fremhæver samtidig, at en væsentlig del af de borgerlige ankesager, der indbringes for højesteret, ikke er afhængige af værdigrænsen i retsplejelovens § 225.

Højesterets præsident har på baggrund af de nævnte vanskeligheder givet udtryk for, at højesteret ikke anser det for forsvarligt at lade en løsning på de problemer, som sagspakken medfører, afvente virkningen af den forhøjede byretsgrænse og af de forskellige yderligere ændringer af retsplejelovens kompetenceregler, som justitsministeriet har anmodet retsplejerådet om at tage op til nærmere overvejelse. Præsidenten har derfor henstillet til justitsministeriet, at man søger nogle retsplejeændringer af mere begrænset rækkevidde gennemført med det formål at aflaste højesteret ved at mindske tilgangen af nogle mindre betydningsfulde sager.

Justitsministeriet har på denne baggrund anmodet retsplejerådet om en udtalelse. Rådets udtalelse af 10. december 1984 er som tidligere nævnt optrykt som *bilag 1* til lovforslaget.

2.3. Efter retsplejelovens § 9, stk. 3, afhænger sø- og handelsrettens kompetence inden for området med *funktionærsager* af, om sagen kan anses for en sø- eller handels sag, og det er i denne henseende i princippet afgørende, om fagkundskab til sø- eller handelsforhold skønnes at være af betydning for sagens afgørelse. Imidlertid har der udviklet sig den praksis på grundlag af de gældende regler i retsplejeloven, at stort set alle funktionærsager i det storkøbenhavnske område i dag behandles ved sø- og handelsretten i København og under medvirken af fagkyndige meddommere, jfr. herved retsplejelovens § 9 a, stk. 2. Og dette gælder i praksis, uanset at sagen må betragtes som en almindelig bevissag, og uanset at den ikke rummer spørgsmål, der særligt taler for behandling under deltagelse af fagkyndige meddommere ved sø- og handelsretten.